

dirk vekemans

101 EIGENTIJDSE AANROEPINGEN VAN DE MUZE

Eroretorieën in diverse installments - schijf 1

INHOUD

VOORWOORD	- 5 -
DE KLASSE U	- 10 -
DE KLASSE JIJ	- 11 -
DE KLASSE IK	- 12 -
AFWEZIG	- 14 -
AMBACHTELIJK	- 15 -
ASCETISCH	- 16 -
AVONDLIJK	- 17 -
BELEEFD	- 18 -
CONSERVATIEF	- 19 -
CONSTANT	- 20 -
EGYPTISCH	- 22 -
HORATIAANS	- 24 -
INGEDUT	- 26 -
ITALIAANS	- 27 -
KATHAARS	- 28 -
LACONIEK	- 29 -
MARITIEM	- 30 -
MOMENTEEL	- 31 -
OCHTENDLIJK	- 32 -
ONOMKEERBAAR	- 33 -
OVERDRACHTELIJK	- 35 -
PERISTALTISCH	- 36 -

PASTORAAL	- 37 -
RECALCITRANT	- 40 -
RELIGIEUS	- 41 -
THEATRAAL	- 42 -
THERAPEUTISCH	- 43 -
ZAKELIJK	- 44 -
ZWIJGEND	- 45 -

VOORWOORD

“This exaggeration has a positive, assertive character. The leading themes of these images of bodily life are fertility, growth, and a brimming-over abundance. Manifestations of this life refer not to the isolated biological individual, not to the private, egotistic “economic man”, but to the collective ancestral body of all the people.

Abundance and the all-people’s element also determine the gay and festive character of all images of bodily life: they do not reflect the drabness of everyday existence. The material bodily principle is a triumphant, festive principle, it is a “banquet for all the world’.

Mikhael Bakhtin, Rabelais and his world, ISBN 978-0-253-20341-0, p.19

Waarover gaat dit toch allemaal, waar gaat dit henen? Wel, ik weet het gans eerlijk zelf in het geheel niet, ik typ maar wat, in de hoop ergens uit te komen, & dat lukt nooit want ik zit ook niet echt ergens in waar ik überhaupt uit wil. Maar het beweegt, & dat is al een begin.

Want we zitten opgescheept met een Toestand en die toestand laat zich het best omschrijven als een soort verstarring in het aeternele Heden.

Iets Ergs dus, nogal.

De verstarring heet in *Kathedraalse Dramtaal*, met Hoofdletters dus, een **Tunnelvision** op de Decantine van het Heden, en ook wel ’s : **De Migraine van Magere Hein**, of zelfs, gekruid met enkele

klinknagels uit het beeldrijke *Marc Sleens: Nero en het Uitblijven van de Grote Wafelenbak*.

Het programma, de broncode of alleszins een min of meer begrijpelijke verhaspeling ervan, loopt ongeveer als volgt:

“Het [*de Migraine*] laat zich het best omschrijven als een schizoïde verstarring in de buitentijdse orde van het Woord, met het zichtsvermogen geheel gefixeerd op het onafwendbare einde, [*dat*] de vruchtbare voortgang vertekent tot een bloedeloze neergang, een droeve **DECANTINE**: de decaloge orde wordt als een tiensliertige kwal in het spiralen van de tijd gekwakt & de hemelen verduisteren op een wijze waarmede vergeleken de special effects fabrieksbestierders van Hollywood, Bollywood & het Londense Soho samen een bedroevend stelletje armtierige prutsers blijken.

We zitten in de filmvertoning van het leven op de voorste rij. Op het ogenblik dat je denkt het ergste wel gehad te hebben, krijg je de ware plaag van Egypte over je heen. Je laatste schepen vergaan, je huid schroeit, je zieltje flitst & flikkert in het onmetelijke duister van het suizende Niets. De dolby laat het afweten & het/de surround floept weg in het natte, ongefilterde neerkletsen op je oortrommel van staalharde witte ruis.

Stalen pinnen schieten met helse pijnen door de flarden van uw laatste bedenksels.

Een lachband begeleidt het wegritsen 1 per 1 van al het u dierbare want u was het bij nader inzien toch niet waard.

Iemand heeft medelijden met uw aandoenlijk gekronkel maar weigert u de verlossende naaldhak in te draaien omdat het kostbare glimleder dan wormrestenspatjes zou kunnen krijgen.

Het einde is op alle grafieken nu slechts een **HAIRLINE** verwijderd, het zwarte wolven van de dood snelt zichtbaar door de aders rond het diafaan vertoonde kloppen van uw broze hart.

& Dan, vervolgens, alsof het zo nu eenmaal geconfigureerd **MOET** zijn, alsof iemand bij de Poorten nu eenmaal dát soort humor heeft, verschijnt er een nimf uit het Niets, of, desgevallend, zo'n lekker ouwerwetse, gespierd-heroïsche witte schimmelberijder, wiens stem, in ieder geval, als een veelkleurige vlinder uit het droeve drab uitslaat, U roepende, de letters van uw naam, in een warmrode sliertenschittering van innige droefenisverbondenheid zich uit de zwarte gaten van uw kankeren losmaakt & het schier reddeloze alsnog richting gelukzaligheid katapulteert.

Alles klaart plots uit & er wordt je een onnoemelijk intense vreugde deelachtig waarvan je het bestaan geheel onmogelijk achtte, een schoonheid die in haar perfectie niet anders kan dan het verpletterde individu tot een aan het waanzinnige grenzende hilariteit drijven.

Een goddelijke galm weerklinkt waarbij zij janken moet, het individuele wicht waartoe u dan verworden bent, waarbij zij bibbert, beeft, & lacht & smeekt vervolgens bij alle denkbare goden alsmede ook bij de ondenkbare op heur blote knieën, om dit ogenblik van ontstellende schoonheid a.u.b. te mogen noteren,

vastleggen, rekken in het ene datum dat haar voorhanden is: de schizoïde verstarring in de buitentijdse orde van het Woord.”

Na enige dagen van geduldig *debuggen*, *tweaken* & naar het eigene van de gekozen lezer **CUSTOMIZEN**, vermag deze broncode allicht bij een bewustzijn met minimale systeemvereisten het inzicht te wekken dat deze wereld hoedanook niet aan de dichters is, maar aan de vogels.

De vogels immers: zij vliegen aan, zij vliegen af.

& Ginds onder, waar wij gaan, herschrijven zij moeiteloos in de gebaren van hun vlucht, het slechts schijnbaar onnoemelijk complexe van dit aards bestel. Het onberekenbare geheel wordt kristalhelder in vogeltaal gevangen, dwz. in de eenvoud van een hoger perspectief. Het hogere kon daarbij net zo goed lager zijn, of links, of rechts, of buitenaards, maar waar het vogels betreft ligt het voor de hand het buitenmenselijke als een boven te karakteriseren.

Daarin, in dat contingent gelokaliseerde boven, klinken dan als evidenties woordenloos & geheel ontdaan van de humane ontluistering, het hieronder schaamteloos tot in het bouwvallige *lyrieks* gedegradeerde & verkreukelde: de simpele constanten van het U, de vanzelfsprekende functies van het ik, & het jij er middenin, methodisch, klaar & aan elke lucht in zachte vleugelslag mededeelbaar.

dv, Kessel-Lo, 8/04/2008

DE KLASSE U

“Woorden, ze deugen niet”

Herlinda Vekemans, *Herhaald onderwerp*
in **Buiging** ISBN 90-5655-283-X

U bent het Ene, Oorzaak, Middel & het Al.
U zegt mij van uw Wet het rijmen aan & uw Verhaal.
U maakt de muze af tot vrouw & mij tot haar vazal.
U buigt elk zwijgen om tot einde van uw Taal.

U zuigt het leven op, de vreugde bij de liefdesdaad.
U zaait het rot erin & in het rotte schiet uw zaad.
U snijdt de lijfjes ik, de lijfjes zij perfect op maat.
U zet de neuzen naar de winden van uw kwaad.

U spiegelt zich een spiegel in de ogen van mijn kop.
U draait de haat in haar & zet er een verlangen op.
U windt ons op & laat ons doden met uw zotskap op.

U hakt het jonge leven om, terloops, als zachte prut.
U hebt het vindingrijke hier voor eigen praal & nut
in mij, in haar, in u tot op uw barre bodem uitgeput.

DE KLASSE JIJ

Jij bent afwezig als een veld van ongebruikt geheugen.
Jij bent een al met niets nog opgevuld & vlak & leeg.
Jij zet het afgedane op als initiële boord van het verlangen.
ik schrijf je neer & af om jou te zien & wil dan meer.

Jij zuigt mijn woorden aan & gomt werktuiglijk alles uit.
Jij breekt het zuchten als een mufte aanslag uit mijn keel.
Jij sluipt mijn zinnen in & stelt er elk begin van uit tot nooit.
Ik stamel & ik stotter, ik zoek je lichaam jankend in geluid.

Jij trekt mijn vingerspieren in een letterlijk verband.
Jij zet mijn ogen af & steekt mijn hand in ijs & brand.
Jij jaagt het stromend bloed naar een ondraaglijk bestand.

Jij houdt mij van je einder weg omdat mijn sterven je voltooit.
Jij stelt je lichaam in zodat ik alles als een vaststaand feit herschrijf:
ik snoer je op & aan mijn geest, mijn ziel, dit hunkerende lijf.

DE KLASSE IK

Ik ben het doorgeefluik van je verlangen
Ik heb je handen in de letters van mijn ik gevangen
Ik laat je reddeloos & vochtig in je leven hangen
& je verhardt weldra tot rijm in mijn gezangen

Ik zie je takken, hoor je doods verdorven liefdespraat
Ik zie het witte blinken in je roodomrande haat
Ik draai de poorten op je ogen in het slot
je blijft mijn stralen volgen als een blinde mot

Ik ben de gaten in je traliewerk van heden
Ik geef je zicht op toekomst & verleden
Ik zal je armen melodie & richting geven

Ik draai de lus rond je verhitte lichaam aan
Ik trek je lippen dicht bij mijn branden aan
Ik zet je vast, ik bind je in, je einde valt in mijn begin.

AFWEZIG

Ik hou niet van je, ruik
je haren, voel je huid
de hele dag, dus hou
vannacht je benen stil,
je mondje dicht, terwijl
ik graaf & schraap & ril.

Ik ben nog nooit zo niet
verliefd geweest als nu
op jou, maar nu je naam
nog zwart geblokt mijn kop
naar jou vertekend heeft,
nu duizel ik & fluister :

ontreddering om haar,
afwezigheid in jou.

AMBACHTELIJK

Ik hield de wereld in een boog van staal
om jou gespannen. Het duurde niet lang
of ik nam geschuifel waar : een veteraan
viel snuivend met zijn stok het bouwwerk aan.

Ik liet je naam in zware letters staan :
de regen trok de muur in strepen krom
& bij het vallen van een halve o, kwam ei
zo na het baby-zoontje van de bakker om.

Ik had je lijf in liedjes rustig lief :
buurvrouw kaat, helaas, bestierf het gauw
maar buurman frank, die eet zijn vleesje rauw
& draait hard house of soms led zeppelin.

Er rest mij niets dan je geslachtelijk tot mij
te nemen, & in de smidse van mijn nacht
je vuur te stoken tot dit oude ledikant,
van ons ontdaan, in elke hechting zucht
van passie, wanhoop & verbittering.

ASCETISCH

Opdat je bloei mij raken zou,
je huid mij tooien, lip
die knelt & mij verdwijnend laaft.

Opdat je tong mij laken zou,
de maden likken, vlees
dat krekels in mij krakend slikt.

Opdat je hand mij wurgen zou,
je vingers spiezen, been
dat nagels in mijn zweren perst.

Opdat je lijf mij branden zou,
mijn roet verstrooien, dood
die knaagt & al mijn stof doortast.

AVONDLIJK

Veronachtzaam mij, ik heb mijzelf
te ijl om jou ontspinnen, ben
als herfstlicht, nu je haartooi schittert,
louter vanzelfsprekendheid, lucht
die in je adem adem streelt.

Lig roerloos nu, vergeet mij slapende
nu ik je slapend elke aarzeling vergeef,
laat mij schoonheids onaantastbaarheden
lieflijk rond je naakte schouders slaan,
laat niets van mij nog in je dromen staan.

Ontwaak dan straks totaal vervreemd
van mij, opdat ik alle eeuwigheid ten spijt
mij tijdelijk steeds weer & dichterbij je
telkens in je puurste onbedachtzaamheid,
je felste stilstand groots hervinden kan.

BELEEFD

Vergelijk mij musicerend
in uw kille kelders niet
met hem wiens aanschijn ik
bij u verwek.

Omschrijf mij niet, verspreek geen naam
aan mij, verzwijg mij, nu ik
plakken vochtig pleister
van uw muren zing,

hoe ik sprekend op hem lijk, hem
evenaar, zijn stem herhaal, zijn
vingerzetting slaafs dezelfde
naakte steen van u inkras.

Hou mij, nu ik stil, in spanning
haast, de rotte treden van uw trap
bestijgen wil, geen spoken voor
uit uw herinnering.

Verkerkelijk mij niet,
hoe heilig ook mijn hijgen
in uw oor weerklinkt.

CONSERVATIEF

Als het velletje van mijn geschriften,
baldadig nu & vergenoegd,
door misverstand, door overmoed
die jij mij wild aandoet,

droogweg achterover wordt gedrukt,
als jij mij knelt & woorden tomeloos
rond mijn daden spelt die ik
niet in mij draag, niet dragen wil,

als jij mij noemt, mij neemt
(onvoorwaardelijk tot vent ontkracht),
dan ben ik dit, dit niet,
dit alomtrent.

CONSTANT

Constant is steeds
het aanbod van beweging
(het ogenblik nabij
waarop de vraag verstomt)

Kelk
die ik gebaar zich om te keren:
een bodem schilfers dwarrelt neer,
de droge rest gaat wild tekeer.
Magerman, die op de winterhuid van straten
sluipend rot bij 't grauw verderf noteert.

Vocht
dat in vertwijfeling haast
zich opwaarts door de kieren
dwingt. Verlangen heet de angst
het uitstel te beleven waarop je vel
niet langer voelbaar rijmt op hel.

Valk
die op met vrucht beladen akkers
het ritselen van voedsel ziet & verder
niets dan vallen doet. Eenvoud lijkt de wet
waarnaar je hand zich richt, je toont
wat mij & jij & haar tot niets verdicht.

Bloed
is als de regen komt: het breekt

de stilstand in de zang van krekels. Hoor
de botte plof van lucht op lucht & het wijzen
van de golven schokkend in haar lijf
naar het eendere einde dat u in haar was.

Constant is steeds
het aanbod van beweging
(het ogenblik nabij
waarop de vraag verstomt).

EGYPTISCH

In tegenspraak, uw zinnen tergende,
soit disant als plaag
in duizendvoud dit moment :
hoe langzaam ik je
open, hoe uitgesplinterd in
mijn oor het kirren
van je oudste lach weerklinkt.

Ik, de schender van je opgeruimde
staat, *force majeure*, riet
dat splijtend naar je diepte dingt :
in vreemde luchten
mond ik uit, stof strandt op mijn tong
van onbesproken
kamers, tomben blauw in jou.

Jij, op barricaden spinnende,
aardse liaison,
omkaderd vlees dat lacht om mij :
langs brede lanen
redt je oog het moeiteloos, deint
je onbewogen
hoofd in wervelingen mee.

Zij, haar museale schoonheid is
vanzelfsprekend nu
in stilstand bevende nabij :

schril tableau vivant,
van hoe je uitverkoren door
haar zee mag komen,
hoe mijn leger sterft in jou.

HORATIAANS

Zie je, *Schätze*, mensen
in dit park van menselijke zaken,
vrome mensen, stemmig & wellicht
eensluidend met het stoffige
van deze zomernacht
hun wulpse conversatie?

Hoor je ritselingen
in dit gras & klavecimbelerig
het knetterende zingen van vuur
dat zich in duizenden vleugels
vliezig vel op vel
tastbaar bewogen verteert?

Voel je strak mijn handen
rond je lijf geklemd, vingers wriemelen
rond eindjes been & ogen priemen
in het weeïge wijken
van je hals, het zilte
parelen van zweet op jou?

Ruik je fijntjes, *Liebchen*,
giftig geurend gas in deze zak van angst,
wasems in de bloei van barbecues,
leven dat zichzelf verast,
opgewonden water
dat mijn mond, mijn maag uitbraakt?

Likt je tong het poeder
dat ik in de schuren op mijn akkers meng,
nippen je besmeurde lippen wijn
die in mijn aderen kolkt
& eet je mee van mij,
vlees dat in je stad verzengt?

INGEDUT

Ik, nu ik staar : de wereld
draait mij los van jou
& bij god verdomd in gebreke.

Het licht puft muf
gordijnen door,
de dag hoeft niet
zonodig. Baaldag.

Jij, nu je slaapt : de wereld
is je glad ontgaan, nergens
aan je lijf is iets mislukt.

Totdat je lacht in je droom,
natuurlijk.

ITALIAANS

Unheimliche, van wrok verkrampde teef,
misnoegde enkelinge, van elke zin
onterfde, hoogbejaarde slet, jij,
die van je knekelhuis de grond
verspeelde & mekkert nu, je lot bejammert,

jij, die nu je veer is afgewonden
naar je doden lonkt met open mond
& pruilt omdat je bij de gratie
leven moet van opgeklopt verbeeld
verlangen, vlees dat rot je lijf bespot :

komt nader, schatje, kom & dans
voor mij, mijn byzantijntje,
draai je oude botten lustig
in een *farandole, con zelo*,
toe maar : *languente, dolce*,
mesto, patetico, piu mosso,
irato, tempestoso, slentando,
poco a poco meno sentito,
secco, senz' espressione, morte.

KATHAARS

Ik zocht de bloem die in jouw
cirkel brandde (haar naam
is uit elk boek geschrapd).
Een tempel had je niet ;
je bleef soms even in profiel
op natbestoomde ramen staan.

Je bent allicht sinds lang
in walm & kreten opgegaan
& wat een kerksteen ademt
van de treurnis om je dood,
heeft niets van het afgrijzen
dat in steden flinterfijne groeven zoekt,
de kleinste plaats om niet zo hoorbaar
menselijk te hoeven zijn.

Liefde is het niet & waarheid evenmin,
maar als jouw blik, mijn liefste
dartel ersatz-ding, zo godverlaten geil
van opgehoopt verlangen op mijn leegte
stuit & ik barbaars gemeen alweer
haar wezen diep in jou bemin,
dan weet ik dat ik snikkend sterven zal
& onvoldaan door het gebrek aan geweld,
de tederheid, waardoor je nu zo stilletjes
& rillend aan het gillen slaat.

LACONIEK

Leef je dagje, zweveteefje,
want ik kleef je lieve lijfje aan
als aarde 's nachts aan lucht.

Drink je wijntje, fuivetrijntje
want ik zwelg je klanken tot het barst
& knarst van stille pijn.

Lik je ijsje, snoepedoosje,
want ik kauw je zinnen tot het bloedt
uit bleke blaadjes roos.

Lach je lachje, linkepinkje,
want ik maak je sprookjes groot & hol
vol droeve gorgeling.

Moraal :

Strijk je kopje, zwavelstokje,
want ik ben vuur waar jij niet bent,
& water waar je zwemt.

MARITIEM

Omdat je toen toch zo doordacht
het kleine meisje speelde
& elkeen die naar je lachtte
vol ontzetting na één nacht
nooit meer uit zijn woorden kwam;

omdat de giechel mij beviel
waarmee je om het leven gruwde
& elke waarheid die ik sprak
je even kostbaar was als het ivoor
dat in je mond vergeelde;

omdat er verte in je ogen stond
& schoonheid zich die tijd
met jou had aangekleed :

kom & berg nu blozend maar
je sterren in hun kastje
gooi onachtzaam al je linnen
aan de haak, pulk dat strakke koordje
van je haardot los, snoer je leegte
rond het mastje dat ik maak.

MOMENTEEL

Niet eens beweegt
je hand : het boek ligt als gegoten
sinds jaren open op dit blad.

Het linkerkinderwagenwiel
waar een slag aan zat,
heeft zich voor twee maanden
in het voetpad aan je voet
plots stuikend klem gereden :

des moeders vloek klonk simultaan
met mijn geslaakte zucht, je schouderblad
stak uit haar blouse heel precies & puntig
alle lentestralen uit & brak
in de wolken boven mij
een regen aan van weken.

Dag na dag & uur na uur
zag ik in je blik
seconden afgemeten staan

die het moment
millenia verdaagden
waarop ik je het woord kon vragen.

Niet eens je hand bewoog.

OCHTENDLIJK

Verheerlijking, onaangeroerd. Niets
bewegen tot een laag straaltje zon
je stem openbreekt, glasvlezig roos
je tere zucht uit nachtblauw stulpt.

Dat ik je aanleun dan, eet
van je adem, zout van je hals
lik & wellicht de dag lang
met die klemvaste dreun van me

jij roep, je naam? Dat ik je neem
tot je trilt als een riet in de wind,
tot je zweeft op dit bed van beton,
tot je breekt in de ijsskoude nacht

van mijn land? Dat alles vergaat?
Niets dan je waarheid bestaat.

ONOMKEERBAAR

Blijf bij mij, verdrijf haar niet,
ik zal omstandig strelen
heel je huid & in je broosheid
teder stromen wekken tot je
trilt & als je rilt je angst
onmiddellijk verbrijzelen, restjes
pijn secuur uit groeven vijlen
tot haar vlies je leden sluitend
dekt & in je mond bij gulpen goud
haar stilte stokt, haar hitte stulpt.

Blijf mij bij, verdrijf haar niet,
ik heb haar leegte in je aangericht
& in haar zinnen heerst onwrikbaar nu
de kille wet van haar afwezigheid :
verlangen tintelt in het spitse
van je handen & haar lust spant
elk terloops bewegen in het weke
van je midden aan met snaren
tot zij danst om waar ik snedig was.
Ik strijk haar aan, zij zingt als glas.

Wat ooit mysterie leek,
is zo eenvoudig nu.
Wat ooit belofte was,
een naakte zekerheid :

wat eens in wording
staande was, is nu
het ruisen van tot gruis
vermalen glas.

OVERDRACHTELIJK

Wordt je als dit lelieblaadje
dat ik onder handen had,
slechts een kleur die nooit
nog van mijn vingers wil ?

Wordt je als dit zomerse gras,
zachtaardigheid, eens aangedrukt,
een tijdelijke vorm van tederheid
maar dra weer ongezien ?

Was je als een vlinder beter
ver van mij gebleven toen,
toekomst die niet ik
maar mij in handen had ?

Wil je dat ik verder vragen
bij je lichaam stel, je
liefde letterlijk
het naakte vel op spel ?

Of wil je dat de zon haar licht
nu feeëriek verstrooien gaat
& vlekjes vijverwaterschimmering
op gindse boomstam zet ?

PERISTALTISCH

Blaas mij het rag, Vernuftige, & de nevel
draai de stof van je listen bol in mij, om
& om je vinger die zich in mij vormt &
dans mij, als ik snak & grimmig naar je hak,
je fraaiste zijden weetjes voor, lucht je
hartje & je jurk van *glim* gedroomde draden
op & op tot op je buikhuid halogene spotjes
schijnen, hebberig licht dat moet verdwijnen
met het aardse briesje dat ik tollend
in je zwarte plooien warmer maak:

drijf je hand dan diep in mij,
schep & schrijf mij
brandend uit : zo sis ik al
op steen & roest ik U
in vlek & vloeken uit.

PASTORAAL

1

Dat geschipper liefje, hoeft niet meer.
Het strand is uit, de hemel af, die heeft de *em*
tevreden uit haar hel geheven. De zee
valt stil, ze golft nog uit in lauwe kabbeling.

& Ook de zon zijgt neer, het zand verschittert
in haar radiatie tot een ál van glas.

Ik kijk erdoor & zie je weer zoals het was.

Het bed was weken ons een troon,
de vale lakens van het licht in dikke plooiën
tot een stralend wereldbaken opgericht,
& jij er zingend middenin.

Ik maan je aan in dat bestaan.

Altijd moest ook toen al
altijd vlugger gaan.

Ik maak je leeg vertelde zinnen nu weer boordevol
ik vul de holtes van je dromen tot ze bollen
vol van infernale glinstering.

2.

Kom, sla je zomerrokje om je badpakslip,
sluip druipend weg langs zanderige wegels,
toeter tonen met getuite lippen, klak
verwachtigsvol je tongetje & rep
je billen in het ritme van een deuntje
dat je dapper maakt & los van zeden.

Haast je, hemelelfje, kom & speel
voor mij het hamelmeisje op de weide
in dit lang vergeten achterland, haal
je handen langouereus & onverschrokken
door mijn korzellig vergroeide vacht, schurk
je dijen droevig langs mijn grijze sik
& spreek mij nostalgiek terwijl ik snik
van rijke oogsten of plagerig van 't zicht
uit kelderkamerramen op de spieren
van je vaders knoeste meesterknecht.

Schuddebollend sta ik straks wel weer
het likken toe aan bokkehieltjes
& het haken van je blauwe blouse
aan mijn afgeknotte stompjes hoorn.

3.

Breekt uit het kader dan in bliksemflitsen
& stort het natte stomend op de hitte in?
Kom in mijn stal & berg je tere lijfje
voor des donders droeve buldering.

Haal je daar het zilte zweet & schimmen op het lijf
van spinsels in mijn maan- en winddoorlaatbaar
krocht, hecht je hijgen aan het katekrijten
buiten in de duisternis, waar de wereld
naar zijn wet & uit gewoonte aan het razen is.

Stop je morrelende borrelen dan
bij het krols gezwiep van hagedissen,
slaak je diepste zucht met kille tong
onder, dieper, dáár waar ik
al heel de tijd zo donker droef
& hoekig nors van zong.

RECALCITRANT

Je daverde je diepste tonen door.
Niets was ik : je dacht mij ooit
een ochtend te beloven, gunst
die ik in jou gegrond als bloei

beleven kon. Geen tong die zich
roerde. Ach, kom, de teerste
ondergang die ooit een lijn beging,
hoe ik je naaldhak op, je nylons in

& uit je volle boezem op je antwoord
stuitte : spinragfijn tot gift
verdraaide lichtval in een gitzwart
oog dat niets van mij ontving.

RELIGIEUS

voor a.s.

Er is geen tijd
& niets staat ons te wachten.

Er is geen bed
waarop mijn nacht geschreven staat,
maar dagelijks
is je schoonheid krijtend
op mijn zwartgeblakerd land
een toverzang :

geborgen klank van zilversnaren,
handen, dansend,
die mijn talen breken,
klakkeloos van liefde spreken,
alsof geen wervelstorm
ons in die oogwenk ooit
nog raken kon.

Er is geen tijd
& niets staat mij te wachten.

THEATRAAL

Haar zotskap op & dansend in mijn handen,
aan stok & draden hangende is zij de heks :
onwerelds, doof ben ik haar toegewijd. Ik,
die graag de kinderen het gieren gun & spot,
leg nauwgezet met elke grimas, wenteling
of kronkelpas een onverzettelijke haat
in haar luchtig stoffen ledematen & gelaat.

Met weerzin & met liefde in één oogopslag
zie ik jou een kind bekijken, achteraan,
dat in een appel bijt. Het bijt begeesterd
tot het tandvlees bloedt - het vruchtvlees
sist, er is het sap dat spat -; & jij, doorwinterd
& van vet ontdaan, verslingerd als eenieder
op het zweven, maar *het steen* zit danig in je huid,

wat anders wil je dan dat straks
in onmacht ik in jou herhaaldelijk
de noodzaak van haar val beaam?

THERAPEUTISCH

Slaap mooi, slaap nu, slaap niet.
Verhef je fijnst besnaarde gil
tot in je spiegel krolse poezen
elke stilstand woest verdoezelen.

Breek dan, in je dag die sterft,
mijn boerse woorden aan,
ontdubbel mij tot ik
die aan je voeten geuren lik

van hoe je heilig bijna
bij mij lag, niet bij mij ligt,
tot mij verworden zal. Omarm
mijn schaduw in je diepste nacht,

lees mij tot ik dronken dans
& schenk je glas dat zingt
nog éénmaal vol van mij & drink
& droom, droom niet, droom zacht.

ZAKELIJK

Wonderbaarlijk noem je
hoe haar stem mij vangt
& ik van jou versleept
op harde grond bevlogen
kronkels maak.

Betoverend vind je
elk gebaar dat ik
van haar op jou verhaal
& hoe haar lijf in elke
streling past.

Zaligmakend heet het
als ik in je krul,
je tongen vurig lik
& al gods heerlijkheden
uit je dwing.

Vergis je niet in haar,
mijn lieveling : je
kreeg van haar die zwoele
stem, dat golvend haar, mijn
zilverling.

ZWIJGEND

Verdwijn ik niet
als jij mij ziet?

Bloedt mijn oog niet
in je lege wereld uit,
smelt mijn hand niet
kleverig je polsen langs,
je vingers in,
als jij mij roept, mij raakt?

Ik sta, ommuurd als jij
door eender traliewerk,
& geef je slaafs bevelen door
die ik spartaans van haar
ontving : spreek niet,
zeg niet hoe doods ik jou,
jij mij de dood instoot.

Verdwijn ik niet
nu u mij ziet?

Laatste wijziging op 8/04/2008 om 21:49

Dirk Vekemans 2008

Op dit werk is een [Creative Commons Licentie](#) van toepassing.